

Sygn. akt II Ka 154/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Jadwiga Świącicka

SR(del) Magdalena Misiek

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Jacka Górskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 3.07.2015 r.

sprawy A. H.

oskarżonego o przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 25.03.2015 r. sygn. akt II K 24/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w podstawie skazania przyjmuje art. 4 § 1kk.
2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 500 zł .

Magdalena Misiek Waldemar Cytrowski Jadwiga Świącicka

Sygn. akt **II Ka 154/15**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25.03 2015r. Sąd Rejonowy w Kole w sprawie o sygn. akt II K 24/14 uznał oskarżonego A. H. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych po 10 zł. Na podst. art.69§1 i 2 kk i art. 70§2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat. Na podst. art. 73§2 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora. Na podst. art. 45§1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w kwocie 270 zł.

Apelację wniósł obrońca, który zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk
- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie

oskarżonego ewentualnie o znaczne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary.

Apelacja nie jest zasadna.

Apelacja nie jest zasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 k.p.k. i art. 439 k.p.k., a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 k.p.k.

Taka sytuacja zachodzi w niniejszej sprawie. Niezasadność złożonej apelacji nie budzi bowiem jakichkolwiek wątpliwości, a zawarta w niej argumentacja jest całkowicie dowolna i nie zasługuje na akceptację, stanowiąc jedynie typową polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia apelacji wynika, iż obrońca w istocie zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych wynikający z oparcia ustaleń faktycznych na zeznaniach T. W. (1). Błąd taki może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (błąd braku), bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Żadnego jednak z tych błędów nie popełnił Sąd I instancji. Sąd ten bowiem nie tylko przeprowadził wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia dowody, ale też w oparciu o wskazane w art. 7 kpk. kryteria prawidłowo je ocenił i z oceny tej wywiódł prawidłowy wniosek, iż oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo. Sąd I instancji w spełniającym wskazane w art. 424 kpk. wymogi, szczegółowym uzasadnieniu, w oparciu o cały zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał dlaczego takie ustalenia poczynił. Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podzielając, by jej tu ponownie nie przytaczać, powołuje się na nią, czyniąc z niej integralną część niniejszego uzasadnienia. Prawidłowo Sąd ocenił linię obrony oskarżonego jako nieudolną. Jest ona nie tylko sprzeczna z zeznaniami świadków T. W., E. W., E. G. i policjantów, którzy 31 stycznia 2013 r. ujawnili u T. W. środki odurzające ale też z zasadami doświadczenia życiowego. Należy bowiem wykluczyć, iż dwie młode osoby, które się ledwie znały, zawarły ustną umowę pożyczki znacznej jak na ich możliwości finansowe kwoty. T. W. zatem nie miał żadnego interesu aby pomówić mało znanego mu oskarżonego. Nie musiał zresztą tego robić, bo i tak ponosił swoją odpowiedzialność. Pomówienie jest jednym z rodzajów wyjaśnień osoby zainteresowanej wynikiem procesu. Istnieją dwa rodzaje pomówień. Do pierwszego z nich należą te pomówienia, w których współoskarżony, zapierając się własnej winy pomawia inną osobę, przeważnie współoskarżonego o popełnienie przestępstwa i w ten sposób dąży do eskulpowania własnej osoby. Do drugiego należy pomówienie, które umownie określić można jako pomówienie złożone. Zachodzi ono wtedy, gdy oskarżony przyznaje się do winy, twierdząc jednocześnie, że także inna osoba (z reguły współoskarżony) brała udział w przestępstwie, które jest przedmiotem osądu w danej sprawie. W jednej i drugiej sytuacji wspomniany dowód jest dowodem, który ze względu na zainteresowanie osoby pomawiającej powinien być poddany szczególnie wnikliwej ocenie z jednoczesnym rozważeniem, czy istnieją dowody potwierdzające bezpośrednio lub choćby pośrednio wyjaśnienia pomawiającego, a nadto czy wyjaśnienia te są logiczne i nie wykazują chwiejności albo czy nie są wręcz nieprawdopodobne (wyrok z 6.02.1970 r. IV KR 249/69, OSNKW 1970,z. 4-5, poz. 46). Pomówienie współoskarżonego -nawet następnie odwołane- może być zatem dowodem winy, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Przede wszystkim dowód taki powinien podlegać szczególnie wnikliwej i ostrożnej ocenie ze strony sądu, który powinien zbadać, czy tego rodzaju pomówienie jest zgodne z doświadczeniem życiowym, logiką zdarzeń oraz znajduje oparcie w innych dowodach.. Taką analizę zeznań T. W. przeprowadził sąd pierwszej instancji.

Dolegliwość wymierzonej oskarżonemu kary probacyjnej nie przekracza stopnia winy, jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego przestępstwa i spełnia cele społecznego oddziaływania kary i szczególnie-prewencyjne. Jest jednocześnie wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych przypisanego czynu oraz danych osobopoznawczych i dlatego odpowiada zakreślonym w art. 53 kk dyrektywom wymiaru kary.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze stanowiły art. 627§1 kpk w zw. z art. 634 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych.

Magdalena Misiek Waldemar Cytrowski Jadwiga Świącicka